

Arnhem, 10 september 2023

Lieve Wolf,

De bolsters hangen teergroen behaard tussen lang kastanjeblad,
in zilverspoor geschreven boodschappen, even glanzend als onleesbaar,
verraden de nachtelijke naaktslakkenparade op het tuinpad
en de appeltjes achter beginnen te blozen.

In deze heetst gemeten zomer vond ik mezelf op de Veluwe,
waar langs heideveld en stuifzand overal kleine witte fietsjes stonden.

Even vreesde ik iets sinisters;
een wolf die voorbijkomende kinderen met picknickmand op weg naar oma
van het pad af had gelokt, bijvoorbeeld, maar al snel begreep ik
dat die verlaten fietsen monumentjes waren van overgave,
van het moment waarop 'ik wil zelf' over was gegaan naar 'ik wil achterop'.

Iets later, op een zanderig paadje tussen de naaldbomen, zag ik een beer.

Of, ik dacht dat ik een beer zag. Er welde een oerangst in me op,
iets uit de reptielentijd, dat adrenaline in mijn bloed joeg
tot mijn ratio, vlak voor ik op de vlucht sloeg, de vinger opstak.

*Ehm, als het al een beer is, bromde mijn verstand,
dan toch in elk geval een kleine beer.*

Ik keek rond of ik ergens een losse tak zag
om mee te zwaaien, of om mezelf groter te maken.

*En wellicht, ging mijn verstand verder,
is het niet zozeer een kleine beer
als wel een stevig mannetjeszwijn.*

Ook niet ongevaarlijk, dacht ik,
maar wel reëler op de Veluwe.

En terwijl het reptiel in mijn brein zich terug trok,
keek ik wat beter om het risico opnieuw in te schatten.

De kleine beer, of het stevige wilde zwijn,
bleek, bij nadere beschouwing, een bemoste stronk.

Ik vervolgde mijn weg en hoopte nog een wolf tegen te komen
om het overschot aan adrenaline te benutten,
maar de enige diersoort die ik tegenkwam
was de mens te fiets, met achterop het slapend nageslacht.

Logisch, eigenlijk; wildernis in Nederland
is zelden woester dan een bemoste stronk.

Zeker nu de sprookjesloze wolven
opnieuw worden bedreigd.